

פסקל אברהמי

התשכ"ב-התשע"א

1962-2011

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
אולפנת גילה
ומכללה ירושלים לבנות

**כתיבה ועריכה התלמידות אודליה גולד וטוהר אמויאל מאולפנת גילה
לווי הנחייה פרח ההוראה: אביטל מור הדסה, מכללה ירושלים לבנות.**

עמוד שער לא למחוק

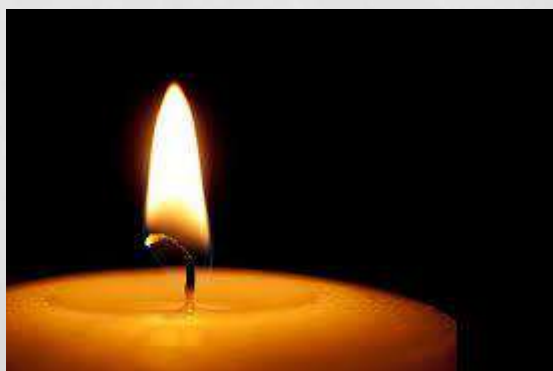

ספר זה מוקדש-
לזכרו של רב נגד, לוחם החוד

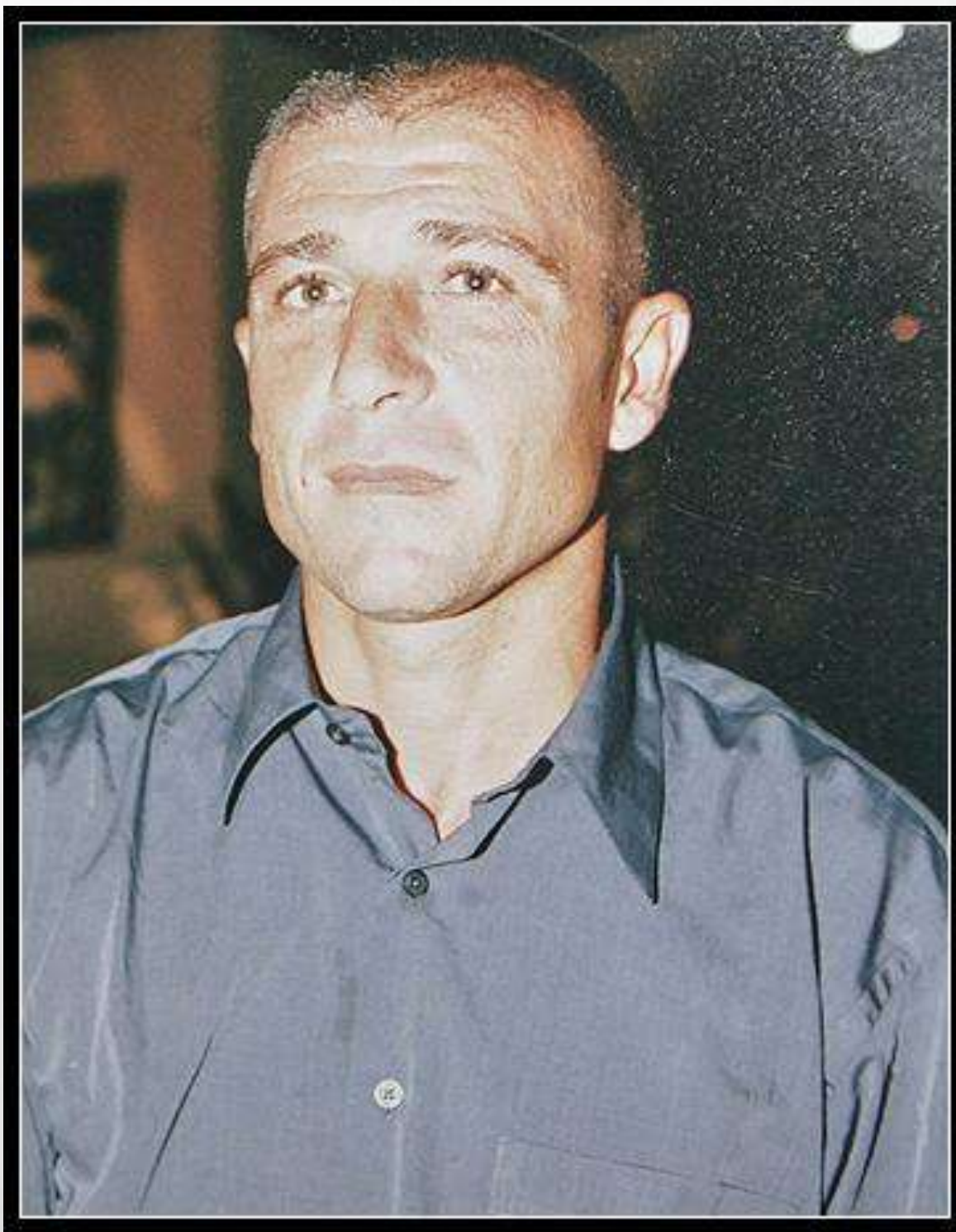
פסקל יום טוב אברהמי ז"ל

שנהרג במתקפת הטרור בדרום
ישראל.
יהי זכרו ברוך.

"...הייתי רוצה להאמין
כי אי שם גמעה ציפור
את השחר של טרם היותי
וצווחה או כוכב מלוב
נדלק לסמן את בואי..."

מתוך: אוטוביוגרפיה/שלמה אדף

פסקל יום טוב אברהמי
2011-1962

ילדות

ונעורים

- ילדותו

פסקל בילדותו

"אני רוצה לגעת בלב של
העולם
ולגרום לו לחייך..."

פסקל יום טוב נולד ב**28** במאי
1962, בפריז אשר בצרפת.
משפחתו נמלטה לצרפת מאלג'יר
בעקבות המלחמה שהתחוללה
שם שכללה גם פוגרומים ביהודים.
פסקל היה הבן האמצעי של ניקול
ואליהו אברהמי, ואח לשני אחים
בנים.

פסקל היה ילד שמח, אוהב אתגרים,
שובב מאוד ועם זאת מאוד אחראי וחדור מטרה.
עוד בילדותו מספרת אימו -
תמיד סמכתי עליו שידע מה הכי טוב לו.
הוא תמיד שאף להיות הכי טוב שיכול,
השתדל לעזור לאנשים והכל תוך שמחה וצחוק.
הוא כל הזמן טייל וחיפש מקומות מעניינים
במיוחד,
אהבתו העזה לארץ היתה במשך כל חייו, סימן
ההיכר שלו.

אהבתו לארץ ישראל

פסקל אהב מאוד את ארץ ישראל,
הוא תמיד שמר שלא ילכלכו אותה,
אהב אותה ודאג לה.

הוא החל לפתח מנהג שכשהוא היה יוצא לרוץ, הוא
היה לוקח איתו שקיות אשפה ומרים את הלכלוך
והפסולת שיראה בדרך.

עם השנים הפך את המנהג לדרך קבע ותמיד היה
לוקח איתו שקית אשפה לריצה.

פסקל נהג לומר שארץ ישראל קדושה ויפה מדי
בשביל שהיא תהיה מלוכלכת אפילו לדקה.

אביו מספר שבזכותו הוא יצא במשך תקופה עם
שקית אשפה, והתחיל לאסוף את הפסולת מארץ
ישראל הקדושה.

"...וחוף הים צייר לי באירוניה דקה
שלפוחיות תואמות בכתפי,
דימוי לכנפיים לילד שוחר מעוף
שם ילדותי ארוזה בשרטוטי חול
ומעוגלת בשלולית בסירות נייר
קשורה בחוטים דקים
מהראות בקרסים אל בגרותי..."

מתוך: אוטוביוגרפיה / שלמה אדף

שמו המיוחד- פסקל

חוקי צרפת חייבו הענקת שם צרפתי לכל אזרח, מיום היוולדו, ולרך הנולד הוענק השם פסקל.

בשפה הצרפתית נגזר השם מן השורש – פסח. במקביל, אזכר את שמו של הפילוסוף הצרפתי בלז פסקל, שאליהו, האב הגאה, חש קירבה אל משנתו והשפעתו על הרוח והתרבות הצרפתית. גם שם עברי ניתן לבן – יום טוב – על שם סבו הגדול, סבה של אמו, ועל שום לידתו בסמוך לחג פסח, יום טוב.

באחד מימי בית הספר פסקל
לא הגיע לכיתתו במרכז
הקליטה, המורה אשר הייתה
מודאגת שלא הגיע, התקשרה
לאם ועידכנה שלא הגיע לבית
הספר. האם שידעה שפסקל
הוא בחור אחראי אמרה למורה
"אני סומכת על פסקל, הוא
יודע מה טוב בשבילו"

עוד בעודו ילד קטן היה פסקל מדמה עצמו לצנחן כאשר
צפה בסדרת "הצנחים"

מבטא מילה בשפה זרה וקורא: GO! כפי שלמד
מתוכנית טלוויזיה אמריקאית, וזינק אל עורף אויב
דמיוני.

איש לא הבין לנפשו של בן השלוש, שהשליך נעליים
חדשות מעבר לחלון ביתו בפרבר רוני, בפאתי פריז,
Uקורא לחלון הפתוח: GO, GO

נעליו של דודו, חיים, צנחו מטה מן הקומה הגבוהה אל
הרחוב והוחלפו, חיש, בידי עובר אורח בנעליים ישנות.

עד קצה הגבול עמ' 38

נזכר כיצד יצא יום אחד מן הבית לרחוב, מבלי שהודיע לאיש, לא ביקש עזרה או אישור, כיכר הרחוב קסמה לו וברגע אחד, החליט לצאת. חצה את הרחוב, חלף על פני הכיכר ונכנס למאפיית לחם. ריח חם ומתוק עמד באוויר וחום נעים של בית שרר בחנות. הוא היה נמוך מן הקונים בחנות, הכל היו גבוהים ורחבים ממנו. עמדו מעליו ודיברו בקול רם, צחקו זה אל זו, כמו הכירו הכל אלה את אלה.

"2 בגט", ביקשה אישה שעמדה לפניו, ריחה בושם ושיערה בהיר. OUI", ענה לה המוכר המשופם, ומיהר לעטוף שני לחמים צרים בשקית נייר חומה.

מבלי שהבחין בה נכנסה ניקול, אמו, לחנות, ונעמדה מאחוריו. כיצד נעלם פסקל בן הארבע מעיניה, לא הצליחה להבין, ואיך יצא לבדו מן הדירה טרם חישיבה. דקות של דאגה התחלפו בחיוך כשגילתה אותו עומד בתור, בחנות הלחם, נחוש וזקוף בין זרים. "קרואסון", הוא אמר למוכר משהגיע תורו, וריח החנות עמד כעת באפו. חייך לעצמו כשנזכר כיצד חשב המוכר שהוא ביקש סהרון החמאה אבל הוא הדגיש כי הוא מבקש את הקרואסון מן הסוג השני: "זה עם הרגליים הישרות", אמר. אמו והאופה החליפו חיוכים ומעשה ההעלמות הפך לזיכרון של חיבה.

היה ילד נחוש, בן שש גידל את שיערו פרא, יצא עם הוריו ואחיו לטיולי טבע. החיבור לטבע, לחופש, לעולם בראשית היה חלק מנפשו, מגופו. מרחוק, החל לשמוע סיפורים על ישראל. מלחמת ששת הימים הסתיימה בניצחון גדול ומהיר על מדינות ערב. הוריו למדו על ארץ עתיקה שהפכה משאלת לב. לאט אט, מדינת ישראל הפכה מקור גאווה והשתייכות.

עד קצה הגבול עמ' 55

פסקל והוריו

פסקל-עליה לתורה

פסקל ואימו

ילד שלי

אתה נמצא אולי

בעולמות בהם

דגי זהב ופרפרים

עולם של ילדים

אתה חולם אולי

על עולמות יותר טובים

בהם שלום נהיה אמת

ולא רק מילה

כהן זילברמן שולמית

מאז מלאו לו שמונה שנים, היה בית הוריו מרכז להתכנסות ורוח פריזאי. מידע חדש נלמד, רעיונות הועלו והתגבשו לעשייה למען עם ישראל במדינת ישראל. הארץ, שנדמתה, כמה שנים קודם, חלומית ורחוקה, הלכה וקרבה אל ההכרה והדעת. החל משנת 1970 והפכה ישראל למחוז חפץ להוריו של פסקל, ויעד לתרומה ועשייה. פסקל, כאחיו הבכור פיליפ, גדל וביתו היה מרכז למפגש, מקור של כוח.

אליהו וניקול אברהמי, יחד עם ידידם הקרוב ושותף לדרך, דוד זריאן, השקיעו את שעותיהם הפנויות בתכנון פרויקט, מטרה ראויה שתתלווה לעלייתם ארצה ותביא משב רוח אנושי וציוני אחר. דוד זריאן היה מורה לפילוסופיה, שעלה לקיבוץ עין גב ושב ללימודים בצרפת. החל בדירת המשפחה המרווחת ברובע השלושה עשר, ועבור ברובע הארבעה עשר של פריז, מראשית שנות השבעים, היה ביתם פתוח למפגשים ומחשבה, מרכז לרוח אנושית ויהודית שהפיץ אור, ליושביו ולבאים בשעריו.

פסקל נשאב לאווירה הקסומה ששרתה בסלון המשפחה. אנשי רוח ואמנות, יהודים כנוצרים, הוזמנו למפגשים שנערכו בעיקר בסופי שבוע ובחגים. אליהו אברהמי נהג לצאת בשעות אחר הצהריים, לאחר יום עבודתו, לבתי הקפה ומקומות ההתכנסות ברובע האמנים, מונפרנאס ולחפש קהל יהודי אחר להגשמת חלומו.

רחשי הבאים אל הבית, קולות דיבור ונושאי שיחה ישראליים, בארץ שטרם ביקר בה, נסך התרגשות בקירות הסלון ובאוזניו של פסקל. נפשו של הילד נשבתה אחר שיח תוסס, שנמשך, לעתים, עד חצות הלילה. הוא לא נכנע לעייפות, רק ישב והקשיב לאביו ולמוזמנים הנאספים, חברים ושותפים חדשים לדרך אחרת, ששוחחו על חברה טובה יותר, על עתידה של מדינת ישראל, על פתרונות לבעיותיה.

עד קצה הגבול עמ' 96

"פסקל צריך לישון", היתה ניקול קוראת מחדר השינה, "מחר, בית ספר!", הזכירה לאביו ולו.

אולם פסקל לא רצה להינתק מן התוכניות הנרקמות, מרעיונות לעשייה חברתית וערכית סוחפת. רק מאוחר בלילה היו שמורות עיניו נעצמות וגופו רפה לתנוחת שכיבה, עד שנרדם. ניקול היתה קמה ומכסה את בנה בשמיכה, מאפשרת לו לישון על ספת הסלון, עד בוא הבוקר.

מחשבות ורעיונות התגבשו והתחלפו. ראשית, הוליכה המחשבה את אליהו, ניקול וחבריהם להקמת כפר בישראל. חשבו ליזום מרכז רוחני ישובי שיביא מורשת יהודית לצד רעיונות עכשוויים ויהפוך אבן שואבת לתושבי הארץ ולעולי אליה. רעיון הכפר החל להתפתח, אנשים באו ויצאו מבית המשפחה, חגים עבריים נחגגו במתכונת בית פתוח ומספר המשתתפים בהם הלך ורב. פסקל, כאחיו פיליפ, נחשף לרעיונות חדשים ולקשיי ביצועם. תוכניות עלייה, ופרויקט בלבה, עוררו את דמיונו.

יום אחד הוחלט כי הגיעה העת בני המשפחה נסעו, לצד זוג חבריהם, לחופש קיץ ראשונה בישראל. השנה היתה 1973, פסקל היה בן אחת עשרה שנים, בראשית נעורים. מילים ושמות שנישאו בסלון ביתו הפכו קיץ אחד לנוף, אוויר, טעמים וריח. קיץ של חופשה בילו בני משפחת אברהמי לאורכה ולרוחבה של הארץ, שגדלה בעקבות ניצחון מלחמת ששת הימים. רוחות מלחמה נשבו מאחורי הקווים אולם אלו התבררו רק לאחר שעזבו את הארץ, בתום הקיץ, באוקטובר 1973. לנגד עיני הוריו, התגלתה דמותה של ארץ אהובה ויפת נוף, ומדינה, שהתפתחה מהר מששיערו.

כמנהגם, הביאו עימם טנדר, בו נסעו, לצדו בישלו ובתוכו ישנו בלילות זרועי כוכבים. הם ביקשו לראות כל מחוז, לחקור כל חבל ארץ. הביטו בעצי הארץ, בצבעי האדמה, למדו את אנשיה. שבת אחת התארחו במבוא מודיעים, מושב שיושב מחדש על ידי הרב שלמה קרליבך וחסידיו מארצות הברית והביטו משתאים בשמחה שבקעה משירי הרב. אחר כך, הדרימו. יום אחד עברו בעיר עזה, פסקל הביט בדיוגים השולחים מכמורת אל המים ומעלים בה שפע דגים. הרחיקו לשארם א שיח, מים צלולים, חולות אינסוף והרים נישאים. פסקל חש כבתוך שלו, חופשי משהיה אי פעם.

**בגיל 15 עלה פסקל לישראל ולמד בתיכון -
"רנה קסין שבירושלים.
שם למד עד כיתה י"ב , ולאחר מכן התגייס
לצה"ל .**

צה"ל

עם השנים פסקל גדל והגיע לגיל גיוס, הוא התגייס מתוך חובה לשרת את המדינה שלו, את מדינת ישראל.

פסקל התנדב לחטיבת צנחנים. ושובץ בגדוד 202. הוא עבר מסלול הכשרה

כלוחם וקורס מכי"ם חי"ר.

בתחילת הגיוס שלו, בשהת **1982** הייתה את מלחמת לבנון הראשונה בשנת ומייד קראו לכל הצנחנים - כולל פסקל.

נאמר לזכותו של פסקל שהוא תמיד היה הראשון לרוץ ולהתנדב כשהיה צריך!

פסקל במשך השירות שלו היה בכל מני מבצעים, לחם במלחמת לבנון

הראשונה ונפצע מרסיסים שפגעו בו, בקרבות בבירות.

לאחר פציעתו החל פסקל להתחזק בדת. הוא היה נשוי ואב לשלושה בנים, וגר בפסגת זאב בירושלים.

משהחל בקורס הצניחה, התגשם החלום לקפוץ אל האוויר הפתוח. פסקל עמד צפוף לצד חבריו, יצב את גופו כפי שלמד וחיכה למדריך הצניחה שיורה לו לקפוץ. לא היה בו ספק, לא פחד, רק המתנה לקריאה. ומשבאה, הושלך החוצה ושמי הארץ חבטו בגופו רוח שְׂמחה. הוא עף והתגלגל על הארץ, קם בחיוך של פליאה. אחריו צנחו אחרים, אחד אחרי השני, קמו ואספו את המצנחים ופניהם סמוקות מהתרגשות. צנחו פעם ועוד פעם, עד שביליל הארבעה עשר בספטמבר, 1982, הוקפצו ללבנון. מפקדי הפלוגה הצעירה, שמנתה שלוש מחלקות, ארגנו את החיילים בדחיפות ומיהרו לבסיס חיל האוויר בשיאו של לילה. הארץ שקטה, הכל היה כתמול שלשום, אזעקה לא נשמעה, כבישים לא התרוקנו, איש לא ישב במקלטים. הלחימה התנהלה כמו בכוכב אחר ולוחמיה באו ושבו, עוברים בין מציאות אחת לאחרת, בין שלום למלחמה.

עד קצה הגבול עמ' 38

פסקל התגייס לימ"מ ב1985
שם שירת כלוחם, 15 שנה.
פסקל השתייך ליחידת פריצה,
וליחידה המכונה 'הקופים' -
יחידה המתמחה בפריצה
באמצעות גלישת חבלים,
טיפוס, וסנפלינג.

הימ"מ היא יחידת העילית של משטרת
ישראל ומשמר הגבול ללוחמה בטרור ויחידת
ההשתלטות הלאומית של מדינת ישראל.

השם "ימ"מ" הוא ראשי תיבות של
"יחידה מרכזית מיוחדת"

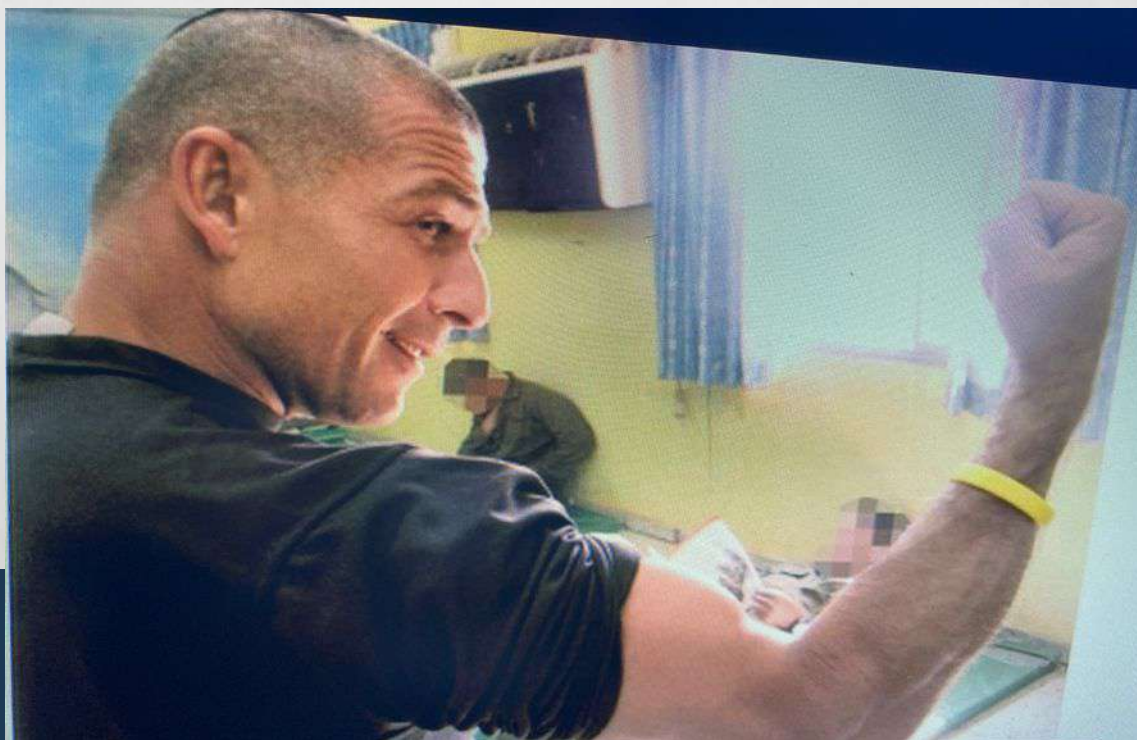
או "יחידה משטרתית מיוחדת"

ונקראת גם "היחידה המיוחדת ללוחמה בטרור"

או פשוט "היחידה ללוחמה בטרור".

אברהמי היה ידוע בכושרו הגופני הגבוה, ב
משמעת העצמית הנוקשה ובנחישות שלו. הוא
ראה בשירות בימ"מ שליחות, והתעקש לצאת לכל
משימה, פעולה ומבצע. בעשור האחרון לחייו
ביחידה עבר הסבה לתפקיד צלף, המתמחה בירי
מדויק במטרות קרובות ורחוקות כאחד,
באמצעות מערכת נשק צלפים. אברהמי נחשב
לאחד מבכירי הלוחמים והצלפים ביחידה, ובנוסף
לפעולות המבצעיות הרבות בהן השתתף, חנך גם
לוחמי וצלפי ימ"מ צעירים ממנו.

"...מכל מקום בבגרותי סבך שיח ורדים

מוכה ברק אביב

והשיר פרחים כבדים על ראש נערה

שאהבתי מרחוק

הייתי רוצה להאמין כי אי שם גומעת

ציפור את השחר של טרם היותי

וצווחת או כוכב מלובן נדלק לסמן את

דרכי".

מתוך: אוטוביוגרפיה / שלמה אדף

ב-1988 השתתף אברהמי בכוח

הפריצה

ל "אוטובוס האמהות".

באחד המבצעים בחברון כאשר כח

הימ"מ היה בנחיתות מספרית

אברהמי הסתער לבדו על 4 מחבלים

והרג את כולם.

פיגוע אוטובוס האמהות

פיגוע אוטובוס האמהות היה אירוע טרור שבו נחטף אוטובוס אזרחי ישראלי, שהוביל עובדים לקריה למחקר גרעיני שליד דימונה באירוע, אשר אירע ב-7 במרץ 1988. שלושה מחבלים פלסטינים חמושים לקחו 11 נוסעים בני ערובה והוציאו להורג נוסע אחד. יחידת הימ"מ הסתערה על האוטובוס, ובמבצע שארך כארבעים שניות נהרגו שלושת החוטפים יחד עם שתיים מבנות הערובה.

האירוע נקרא "פיגוע אוטובוס האמהות" משום שרבות מהנוסעים היו אמהות עובדות.

בליל יום שני, ה-7 במרץ 1988, חדרו לישראל ממצרים שלושה מחבלים פלסטינים חמושים שהשתייכו לאש"ף, בקטע של גדר הגבול אשר נמצא מערבית למצפה רמון הם היו חמושים ברובי [AK-47](#), תת מקלע קרל גוסטב M/45 ורימוני יד בסביבות השעה 6:30 בבוקר, הם פתחו באש על מכונית בה היו ארבעה קציני צה"ל לא חמושים ובלבוש אזרחי שהיו בדרכם צפונה לאימון גופני. הקצינים נמלטו מהמקום ברגל, והמחבלים השתמשו ברכב הנטוש על מנת לנסוע משם צפונה לכיוון שדה בוקר ואחר כך מזרחה על הכביש המחבר בין באר שבע ודימונה

בעת שהמחבלים היו בדרכם מזרחה, הזהירו הקצינים שנמלטו מרכבם את הרשויות, ובעקבות כך הוקמו מחסומים במסלול בו המחבלים היו צפויים לעבור. בסביבות השעה 7:15 בבוקר פרצו המחבלים את המחסום המשטירתי סמוך לצומת דימונה-ירוחם. כעת כוח משטרה היה בעקבותיהם. בעת מנוסתם ירו המחבלים על רכב מיני ואן שבו נסעו ארבעה מורים. המורים הצליחו להימלט לאחר שהנהג האיץ מכוניתו לעבר המחבלים. המחבלים גם ירו לעבר משאית סמי-טריילר אשר נעצרה על הכביש בעקבות הירי. בסביבות השעה 8:00 בבוקר, בעת שהיו באזור צומת ערערה, עבר במקום אוטובוס שהוביל עובדים לעבודתם במרכז למחקר גרעיני שליד דימונה. המחבלים פתחו באש על האוטובוס. הנהג פתח את הדלת וכמה מהנוסעים הצליחו להימלט מהמקום ברגל. החוטפים השתלטו על האוטובוס, ובעת ההשתלטות היו בו 11 נוסעים, עשר נשים וגבר, שלא הצליחו להימלט.

פסקל לא השתהה, הזמן אזל כשעון חול, הוא
נטל את תיקו האישי ואת ציוד הלוחמה, הסיט
את דלת המושב האחורי:
"אני ממשיך לבד", הודיע.

עד קצה הגבול עמ' 7

המשך פיגוע אוטובוס האמהות

תוך זמן קצר הקיפו את המקום כוחות משטרה וצבא. מפקד משטרת הנגב חיים בניון החל במשא ומתן עם החוטפים. אחת היחידות הראשונות להגיע למקום הייתה הימ"מ, בפיקוד אליק רון, יוצא סיירת מטכ"ל.¹¹ הימ"מ הגיעה למקום עוד לפני סיירת מטכ"ל משום שהמסוקים שהובילו את כוח הסיירת הוטעו לגבי המיקום. לוחמי היחידה נפרשו מסביב לאוטובוס והתכוננו לקבלת אישור לביצוע פעולת ההשתלטות. בשטח נכחו באותה עת הרמטכ"ל דן שומרון, סגן הרמטכ"ל אהוד ברק, אלוף פיקוד הדרום יצחק מרדכי, מפכ"ל המשטרה דוד קראוס, תת-ניצב אסף חפץ, עוזר ראש אג"ם במשטרה ומקים הימ"מ, ושר הביטחון יצחק רבין. החוטפים דרשו לשחרר את כל אסירי אש"ף הכלואים בבתי הכלא בישראל¹ ודרשו לראות תוך שלושים דקות נציג של הצלב האדום. החוטפים איימו שאם לא תיענה דרישתם האחרונה, הם יתחילו להוציא להורג בני ערובה. רבין הנחה את רון כי במקרה של סכנת חיים לבני הערובה עליהם לפעול מיד ולהשתלט על האוטובוס. בעקבות כך אספו קציני הימ"מ מנוסעי האוטובוס שהצליחו להימלט מידע חשוב לגבי מספר החוטפים ולגבי המיקום שבו הם נמצאים באוטובוס. הימ"מ הציבה צלפים מסביב לאוטובוס ועקבה אחר המתרחש באוטובוס באמצעות משקפות. על סמך המודיעין שנאסף הכין רון תוכנית תקיפה.

לאחר תום שלושים הדקות, החלו המחבלים לירות
בחלונות האוטובוס, וזרקו רימון שלא התפוצץ
לעבר כוחות הביטחון שהקיפו את האוטובוס. זמן
קצר לאחר מכן, בשעה 10:25, הוציאו להורג את
בן הערובה ויקטור רם, אב לשלושה, בן 39, ביריה
בחזה. בשלב זה נתן אליק רון את ההוראה לכוח
של הימ"מ להסתער על האוטובוס. צלפי הימ"מ ירו
והרגו שני מחבלים, בזמן שלוחמי הימ"מ פרצו
משלושה כיוונים לאוטובוס, דרך חלונותיו
ודלתותיו, זרקו רימוני הלם כדי לבלבל את
החוטפים, והרגו את המחבל השלישי. בתוך פחות
מדקה הם השתלטו על האוטובוס והרגו את
שלושת החוטפים, אך לא לפני שהחוטפים הספיקו
לרצוח עוד שתי בנות ערובה - את מרים בן יאיר,
בת ה-46 ואם לארבעה ואת רינה שירצקי, בת
ה-31 ואם לשניים. כל יתר שמונת בני הערובה
נפצעו קל במהלך ההשתלטות.

פיוע האוטובוס: החטיפה, האימה, החילוץ, הלקחים

בדיקת כל בני טקס גופה הוצגה אישית 3 חשפי האירועים ליד הימנה - היצור נסע • אתה נמנעת הימנה, הימנה טיה הפעיל
 • הימנה היחידה ללוחמה במזרח ים הימנה, הימנה על האוטובוס תוך 30 שניות, הימנה את המנהלים • אתה המנהלים
 לתימנה, נכשלו המנהלים, את הימנה • למנהל המנהלים, המנהלים המנהלים על הימנה נכשלו לאורך המנהלים
 קביעת המנהלים • הימנה, הימנה לוחם נכשלו, המנהלים המנהלים המנהלים • הימנה המנהלים המנהלים - 3 הימנה
 6 שניות • קדימה המנהלים לא הימנה המנהלים • אשליה המנהלים - המנהלים על הימנה 3 אשליה המנהלים • המנהלים 17.11.1951

אז הגיע פסקל. דרוך וערני, הוא ירד מן הרכב האחרון עליו נסע כאורח-פתאום וחבר לצוות הכוננות הראשון הניצב סביב האוטובוס החטוף. צוותי ימ"מ נוספים הגיעו, בזה אחר זה, וביניהם לוחמי הצוות השני – הצוות של פסקל – שנאספו במכוניתו של קצין משטרה, ובאו. ארבעה צוותים רחשו בזירה שהמתה מסוקים, רכבים וחיל. צלפי היחידה, כלבנים וחבלנים נערכו במקומותיהם לשניית פקודה. הפורצים סרקו את השטח, וזיהו דרכי גישה לאוטובוס. פסקל התמקם לצד א', מפקד הצוות הראשון, והתבונן באוטובוס העומד וקרני שמש מבהיקות בזכוכית חלונותיו כפנסים. מאז סיים את קורס הימ"מ השתייך פסקל לחבורת ה'קופים', משתלשלי הגבהים, אולם לא רק החבלים והסולמות משכו אותו אלא החתירה למגע, לקרב פנים אל פנים מול חורשי הרע. הוא עמד והמתין לפקודה, היו רגעים מתוחים והיה שלב שהמתח נשבר, הכל הבינו כי עומד להתנהל משא ומתן ארוך. אלוף פיקוד דרום הורה לצוותי המשא ומתן למשוך זמן, ולהתיש את החוטפים. לרגע אחד, פסקל התלוצץ.

"איזו שטות, רק לפני יומיים ביטלתי את ביטוח החיים שלי", עיניו קרנו אור שובב.

וי' הנהג ענה, "חבל, הנה עכשיו לא יישאר כלום לילדים".

אחר כך שבה נימה רצינית לפניו של פסקל, מבטו התרכז, ידו נכנסה לכיסו, כמחפשת שם פיתרון, עת פנה ללוחמים:

"חבר'ה, זה אמיתי?"

יומיים קודם לכן, נערכה ביחידה ללוחמה בטרור הצגת תכלית בה תורגלה השתלטות על אוטובוס. שר המשטרה, חיים בר לב, הגיע לצפות בה. פסקל חשב כיצד הדברים מתחברים ואיך הם נעים בקו ישר מיום שהצטרף ליחידה ועד לרגע הזה. שנה וחצי היה בקורס הימ"מ, ובמהלך האימונים הודחו רבים, וכשנה וחצי חלפה מאז החל בתפקידו ביחידה. אירועים קטנים התרחשו כל העת אבל הם נדמו זעירים, מקומיים, והנה אירע מבחן ראשון, חיי אדם עמדו מנגד ובנות ערובה, נשים חפות מפשע, המתינו להצלה במרחק צעדים ספורים.

טרם התקבלה הפקודה להסתער, שרירי רגליו של פסקל נמתחו, זרועותיו התקשחו, מבטו נע בין חבריו ליחידה לבין הנעשה במרחק, באוטובוס הנצור. שמש הבוקר הפכה חמה, בגדי הלוחם כבדו על הגוף. לאחר השעה עשר בבוקר יצאו המחבלים ואיום חדש בפיהם. האולטימטום השני קרא לשחרור כל האסירים הפלסטינים מבתי הכלא בישראל. רחל מצא תרגמה את הוראות המחבלים מערבית לעברית וקולה רעד. בכירי הפיקוד בשטח החליטו שאין להמתין עוד, הוחלט לפרוץ לתוך האוטובוס.

כלהקה העומדת לצוד את טרפה, התקרבו הלוחמים מן הצוות הראשון ונעמדו במרחק קצר מן האוטובוס, על קצה גבעה. פניו של פסקל נדרכו, לבו הלים בקצב אחיד, חושיו התחדדו, דבר לא הסיח עוד את דעתו. הצוות השני, עמו יצא לדרך מבסיס היחידה, עמד על גבעה בצדו האחר של האוטובוס. איש מן הלוחמים לא עבר מצד לצד, כל אחד ידע את מקומו ותפקידו בכוח הפורץ. לוחמי הצוות הראשון נצמדו זה לזה כאיש אחד, וא', המפקד, קיבל קריאה שקטה, כמעט בלחישה, בקשר - "פרוץ, פרוץ, פרוץ"

איש מלבדו לא שמע את הקול הפוקד, א' הביט לאחור, אל הלוחמים הצמודים לגוו וקולו רעם: "פרוץ, פרוץ, פרוץ!"

מן התל הגבוה, ירדו הלוחמים בריצה. פסקל נע כחתול בר, רגליו שעטו אל מקום חניית האוטובוס. ראשו היה ממוקד במטרה, גופו פעל בהרף עין, וצלפי היחידה חיפו מאחור. הוא נע במהירות בין כדורים שורקים, יריות נשמעו מתוך האוטובוס, עת לוחמי הצוות הסתערו אל הרכב החטוף. מתכת האוטובוס היתה חמה, הלוחמים הציבו סולמות ועלו על אחורי הרכב החטוף. א' פרץ את החלון, פסקל נע צמוד, אחריו. משחדרו לאוטובוס, זיהו בין הספסל האחורי לספסל שלפניו, מחבל כורע, ותת מקלע 'קארל גוסטב' בידיו. המחבל סחט את ההדק אולם הנשק נתקע במעצור. לשנייה, הביט בלוחמים, והשניים פתחו בירי לעברו. ראשית, ירה א' ופגע במחבל, ואז, סימן פסקל במכה קלה לחברו שיסיט את הרגל, וא' נענה. ללא מילים, כחלקי מכונה אנושית אחת, הבינו הלוחמים זה את צעדיו של זה. חלקיק שניה רדף אחר, א' ירה ראשון, פסקל ירה שני, ושניהם פגעו במחבל והרגו אותו.

הכל התרחש כמעט מהר מן העין, האוטובוס מלא לוחמים, וכל החוטפים נקטלו. בוקר ארוך הוליך לקרב בזק ובתוך שלושים שניות, מאז נשמעה הפקודה לפרוץ, הסתיימה ההשתלטות. שריריו של פסקל נרגעו, לא היתה בו שמחת ניצחון, לא תשישות מאמץ, רק ידיעה שהמשימה בוצעה ושבי חטופים תם.

טקס קבלת דרגה של הלוחם

האגדי

במהלך שירותו
בימ"מ, זכה לשני

עיטורים מטעם
משטרת ישראל:

ב-**1990** קיבל

אברהמי את

עיטור האומץ על

חיסול חוליית

מחבלים וב-**1995**

קיבל את עיטור

המופת,

כשהסתער על

שלושה מחבלים

שהיו בדרכם

לפיגוע.

פסקל מחייך למצלמה עם אהוד ברק,
זמן קצר לפני שנהרג.
צילום: מתוך "עד קצה הגבול"

משפחה

בגיל **24**, פסקל יום טוב הכיר את מי שלימים נהפכה להיות אישתו "היינו בני 24, עבדתי בהנהלת חשבונות באיזושהי חברה בירושלים, ופסקל עבד אז במלצרות בשכונת עין כרם. זה היה כחצי שנה לפני שהתגייס לימ"מ", היא נזכרת. "היינו עולים קבוע לאותו אוטובוס, נסענו יחד חצי שנה באוטובוס, ופסקל מיד מצא חן בעיני. ביום הראשון שראיתי אותו, נדלקתי עליו. שנינו היינו ביישנים, וחבר שנסע איתו הכיר בינינו. שנה לאחר מכן התחתנו". (סימה אברהמי, מעריב)

לפסקל וסימה שלושה ילדים טל, מתן ואוהד.

פסקל אהובי היקר, חלפו ארבע שנים.
שנים של געגועים אינספור,
ועדיין מחכים לך שבכל זאת תחזור.
אתה לא זוכה לראות את הילדים המקסימים שלנו,
הילדים שהולכים בדרך שאתה לימדת אותם, בדרך בה כל כך
האמנת.
פסקל, הייתי רוצה שתחזור לראות את הנכד הראשון שלנו,
נועם יום טוב הקרוי על שמך, שלא הספקת להכיר.
לא הספקת לחבק, לאהוב ולנשום מקרוב.
לא הספקת לצאת לטייל איתו ולהעניק לו את החום שלך.
לא זכית להיות סבא. אני עדיין משרתת במשטרה, מנסה בכל
זאת להמשיך, ובכל יום מנציחה וזוכרת אותך".

מילותיה של סימה אשתו של פסקל במכתב שכתבה לו לאחר
מותו

ראש הממשלה בנימין נתניהו בפגישה עם סימה, אלמנתו של פסקל, ואליהו-אביו.

אהוב יקר
לא עצרתי אפילו לראות
כמה זה עולה לי
אהוב יקר
לא השארת גם לא זיכרון
שיהיה לי בלילה קר
הכל ידוע מראש
אבל נשכח מהלב
שלאהוב אותך
זה לשלם בכאב
אהוב יקר
זה לא אתה שמשתנה לי
אהוב יקר
לא עצרתי אפילו לראות
כמה זה עולה לי
אהוב יקר
לא השארת גם לא זיכרון
שיהיה לי בלילה קר
הכל ידוע מראש
אבל נשכח מהלב
שלאהוב אותך
זה לשלם בכאב

היה יום שלישי, חום שבין קיץ לסתיו, ואור בוהק הצהיב אבנים ירושלמיות. חתן וכלה ניצבו ברחבת הכותל ופניהם האירו יופי. פסקל לבש חולצה צחה, עניבה צרה וחליפה מחויטת. סימה נעטפה שמלה לבן, שיערה עשוי ועורה זוהר.

"אלי", כיוון הצלם, ובני הזוג ניתקו זה מפניה של זו, הביטו בעדשת המצלמה לכמה צילומים קצרים ושבו להביט זה בפניה של זו.

"עוד פעם", הורה הצלם לעברם, והם צחקו במבוכה. רוח יבשה נשבה בשיערו של פסקל עת הביט באבני הכותל ממרחק, דוממות ובוטחות ושב ונמשך לפניה היפות של כלתו.

פסקל הקפיד בלבשו, בגדי החתן נמתחו על גופו וכפות רגליו נעטפו נעלי עור טובות. חש כביום חג, ימי הקורס תמו זה מכבר והוא היה ללוחם בראשית דרכו ביחידה ללוחמה בטרור. וגם ביום נישואיו הטמין איתורית בחגורת מכנסיו, ונשק באחורי מכנסיו, היה מוכן לכל. היתה בו שמחה שלא ידע להסביר לעצמו, הביט בנערה שאהב ולא יכול היה להתיק עיניו ממנה. כמה יפה היא, חשב וחיך. מאותו יום בו ראה אותה עולה על אוטובוס בירושלים לא הפסיק להתרגש למראה פניה, תנועות הליכתה, זיו פניה. בכל יום אחר הצהריים פסע לתחנת האוטובוס, ויותר משהמתין לעבודת הערב במסעדה בעין כרם, ציפה להיות באוטובוס הנע מן העיר אל המעיין בדרך פתלתלה לצד חבריו ולצדה של עלמת החן. היה מביט בה ומשתפסה את מבטו, חיך והשפיל את עיניו. הביטה בו, נזהרת ומעזה, שיראה ושלא יראה, שידע ולא ידע.

שבועות נקפו, מבוכה עלתה בו וביישנות אחזה בה. רק חבריו העזו להתקרב אליה, לעשות עבורו את הצעד הראשון לנערה שביקש.

"סימה, אפשר לקבל את המספר שלך?" שאל יום אחד אבי, אחד חברו הטוב, בנועם סבר והליכות.

"לא", סירבה, מופתעת. תיעתר רק להוא, החליטה, זה הנבוכ, החייכן, ששבה את לבה.

הימים חלפו, שניהם המשיכו ועלו, הוא בדרכו לפונדק - המסעדה בעין כרם בה עבד - והיא שבה לבית מיום עבודתה. התיישבו בספסלי האוטובוס, פעם רחוקים ופעם קרובים עד שהריחו את בושם בגדיהם. ואז השיגה האהבה את המבוכה, ופסקל נשם עמוק, לבו פעם כמו היה נער צעיר, לא רצה לעצור עוד והתיישב לידה. החלו משוחחים על דברים קטנים, נרגשים זה מקרבתה של זו, זו מקרבתו שלו, עד שפסקל אזר עוז ואמר:

"אני אתן לך את מספר הטלפון שלי ותתקשרי אלי, אוקיי?" פניו כמעט והסגירו אהבה שאין לה גבול אבל החשש שתסרב השקיט את הרגש.

"להיפך", ענתה לו, וחיוך שובב של ניצחון על פניה, "קח את הטלפון שלי ותתקשר".

למחרת התקשר, מבוכת פנים אל פנים התחלפה בקרבה שייצר קו הטלפון. קולה צחק, קולו הואט, והוא הזמין אותה לפגישה ראשונה. בית קפה ברחוב המלך ג'ורג' בירושלים כמו המתין רק להם והם נפגשו והתיישבו. התרגשות הפכה הקלה, צחוק לאהבה. לא היתה דומה לאף אחת אחרת, היה בה כל מה שביקש. פסקל אהב לאחוז בידיה וללכת לטייל ברחובות הבירה, נהגו לשבת בביתה או בדירתו ולהאזין לשלמה ארצי שר בגרון ניחר מאהבה. לעתים יצאו למסעדה או טיילו בשכונת מגוריה, בעין כרם. הזמן שהיו זה חברתה של זו חלף במהירות, והזמן שהיו רחוקים זה מזו הואט, ביקשו רק להיות זה עם זו.

עד קצה הגבול

גילינו את פסקל רק אחרי מותו
אמרו בני משפחתו

-ילד מיוחד-

הוריו של פסקל תמיד ידעו שיש להם ילד מיוחד .
לאחר פטירתו, חברים של פסקל והאנשים שהכירו
אותו כל הזמן שיבחו אותו ולא הפסיקו לדבר על
כמה שהוא היה בן אדם מדהים שכל הזמן חיפש
לעזור לאנשים, תמיד היה שם בשביל כולם, והציל
חיים.

שיבחו אותו בלי סוף .

יום האסון

משטרת ישראל
משמר הגבול
ימ"מ

אנו מודיעים על נפילתו בקרב של זכרנו לנשק
רז"ג פסקל אברהמי ז"ל

ומשתתפים בצער המשפחה

ההלוויה תתקיים ביום שישי י"ט באב התשע"א 19/8/2011
בשעה 12:30 בבית העלמין הצבאי הר הרצל בירושלים.
יושבים שבעה בבית הזכרון בשד' משה דיין 24/1 ירושלים.

משמר הגבול ימ"מ המשפחה המתאבלת משטרת ישראל

פסקל ז"ל

פסקל נהרג ב-

18/08/2011 י"ח באב תשע"א

בדרום ישראל בפעולת טרור.

מירי מחבלים מגבול ישראל-מצרים כחלק

מאירועי מתקפת הטרור בדרום ישראל

ב-**2011** בזמן שאבטח כוחות סילוק פצצות

שעבדו בזירה. כאשר אברהמי נהרג, בגיל

49, הוא היה מוותיקי הלוחמים ביחידה, עם

שירות רציף של **26** שנה בימ"מ בתפקידי

לוחם וצלף.

פרויקט בית הכנסת
על טעם פסקל אברהמי הי"ד

בפילתו של הלוחם הזה

ד"ר פסקל אברהמי, בן 49 חייושלים, היה הכתום הוותיק ביותר בים"ח לפני כשנה אתר בראיין נדיר ב"ישראל היום": "תכתבו עלי רק בצניעות"

גיל: 49, חייושלים

הוא היה הוותיק ביותר בים"ח לפני כשנה אתר בראיין נדיר ב"ישראל היום": "תכתבו עלי רק בצניעות"

הוא היה הוותיק ביותר בים"ח לפני כשנה אתר בראיין נדיר ב"ישראל היום": "תכתבו עלי רק בצניעות"

כתבות על מותו של לוחם האגדי

יום שלישי 16 באוגוסט 2011 י"ח באב , זו הפעם האחרונה
שמשפחתו ראתה אותו.

"ביום שלישי, 16 באוגוסט, יומיים לפני שנהרג, הוא היה עם
הילדים בקניות בקניון. הוא קנה להם בלי סוף דברים. אמרתי
לו 'בשביל מה קנית כל כך הרבה?'. הוא ענה 'שיהיה להם'.
כשהם חזרו מהקניות, הכנו ארוחת ערב בבית, וראינו את
הסרט 'להציל את טוראי ריאן' שהוא מאוד אהב. בבוקר
למחרת נסענו יחד באוטובוס. אני לעבודה בסופר-פארם והוא
לכיוון היחידה. זה היה יום האהבה. לפני שנפרדנו, התנשקנו
והוא אמר לי 'יום אהבה שמח, שמת לי כרטיס ברכה בתיק'.
זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. אני זוכרת איך ישבנו
אחד ליד השני באוטובוס, איך החזקנו ידיים".
(מעריב, כתבה על סימה אברהמי אישתו)

לאחר הטרגדיה המשפחתית, בחר כל
אחד מבני המשפחה בדרכו הייחודית
להנציח את האב והבעל האהוב.
כל בן מצא לעצמו נחמה על הטרגדיה
שעברה עליהם.

סימה, אישתו, החלה קריירה במשטרה.
טל עובד במשטרת רמת אשכול
בירושלים,
מתן עובד בימ"מ ביחידת הכלבנים,
ואוהד החליט ללמוד תורה בישיבה.
כל אחד בדרכו הייחודית מנציח את
היקר להם ומעניק לעצמו נחמה
בפעולתו.

**פסקל יום טוב אברהמי השאיר
במותו**

**הורים, שני אחים (פיליפ
ואוראל)**

אישה, ושלושה ילדים.

שבע שנים עברו מאז אותו יום ארוך..... והחיוך שלך לא נמחק מזכרונו....
- שבע שנים והעניים שלך, עם הנקודה הירוקה ההיא, עדיין זורחות באותו להט...

- שבע שנים והקול שלך, הקול העדין כל כך, עוד מהדהד באוזניי....
- שבע שנים ואתה כל כך חסר
- שבע שנים

....הזמן עובר. והזמן ההוא, של סבל ודמעות, התחיל לאט לאט להשתנות.

- ניצוצות של שמחה: שמחה עם הנכדים והנינים, ניצוצות של אושר בעת

חגיגות גיל ה-80 של אבא, חתונות של טל וניצן וכל המפגשים המשפחתיים.

- ניצוצות של סיפוק מכל הפעילויות שזכינו לעשות, בליווי המשפחה והחברים,

פעילויות שנועדו בחלקן, לעזור לנוער ארצנו בדרכו לחיים הבוגרים :

* הפקת סרט וכתובת ספר המתארים אותך בחיך כלוחם ימ"מ.

* חנוכת כיכר "PASCAL" בפסגת זאב, שבו ילדים משחקים, משפחות נפגשות, כיכר שבו מארגנים טקסים רבים.

למפגשי משפחות,

* שיפוץ בית כנסת "תפארת פסקל" אשר התאפשר בזכות תרומות רבות,

חלקן מאנשים שלא היכרנו כלל.

* הפקת מירוצ "לרוץ עם פסקל".

אתה פסקל, מאוד אהבתה לרוץ גם כחלק מהאימונים שלך במסגרת תפקידך

בימ"מ, וגם כדרך לחיבור ושמחה משפחתית עם סימה והילדים.

מכול הפעילויות, "לרוץ עם פסקל", היא פעולה שמרגשת אותי עד דמעות כשאני מדמיינת את

לוחמי הימ"מ רצים עם פסקל: הוא יהיה נוכח, אני בטוחה.

דברים שנשאה ניקול אימו של פסקל ז"ל בהר הרצל באזכרה השביעית 30.7.2018

זכרון ...

כל שנה
משתתפים
במירוץ שנקרא
על שם פסקל
"לרוץ עם פסקל"
מאות אנשים-
ילדים, מבוגרים
וצעירים,
ואפילו משפחות
שלמות,
נרשמים ובאים
לרוץ.

כתבו על מותו של פסקל רחוב על שמו

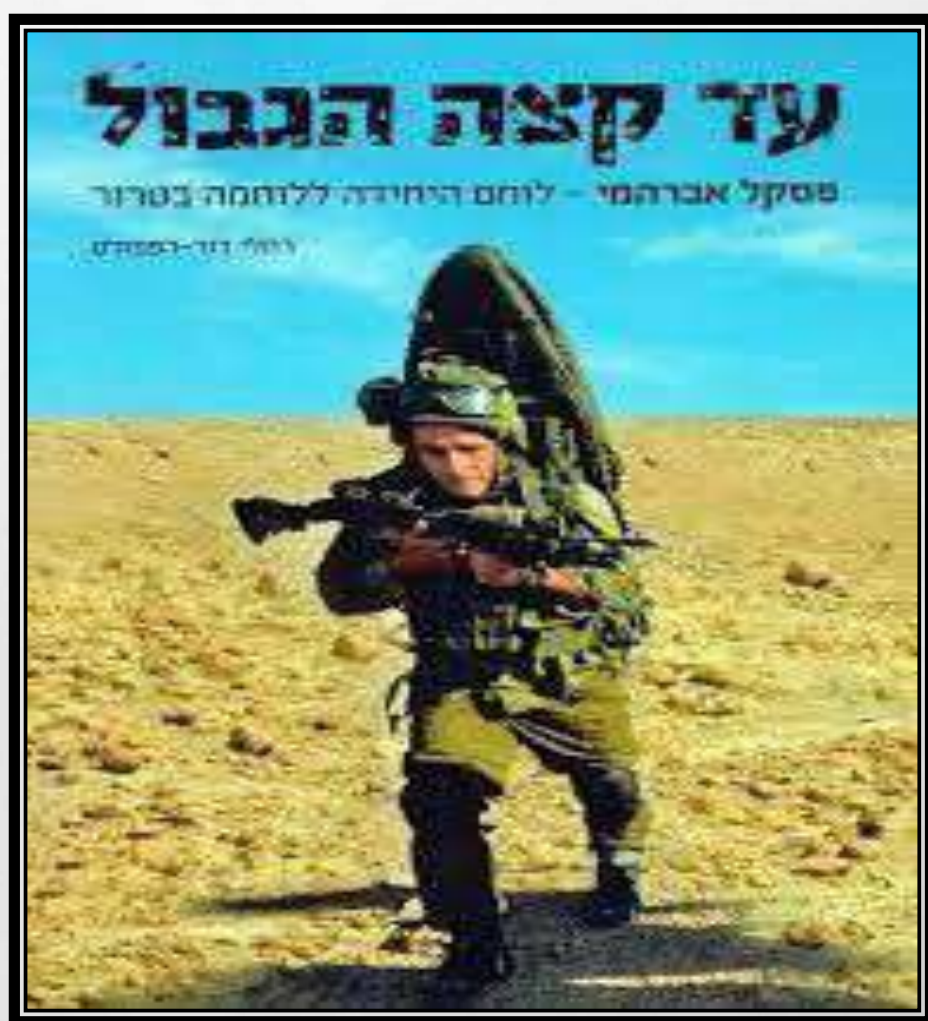

כיכר פסקל

כיכר פסקל –

בימת האירועים המרכזית בשכונת פסגת זאב, על שמו של צלף ולוחם הימ"מ פסקל אברהמי ז"ל שהיה תושב פסגת זאב. הרחבה נחנכה בתאריך 08.08.2017 ומתקיימים בה מופעים מרכזיים, אירועים ופעילויות חברתיות רבות...

ספר שנכתב על שמו, סיפור גבורתו

ב 06/09/2018 בשכונת נווה גן בפתח תקווה
נחנך בית הכנסת - " תפארת פסקל " -
ע"ש של לוחם הימ"מ - פסקל יום טוב אברהמי ז"ל.
בית הכנסת ישמש את הקהילה בשכונת נווה גן בפתח תקווה
לתפילות, קידושים, שבתות בר מצווה ופעילויות קהילתיות
מגוונות.

כקהילה ציונית, ישראלית ושורשית המקפידה בכל שבת
לברך את חיילי צה"ל ומדינת ישראל ולערוך תפילות חגיגיות
ביום העצמאות וביום ירושלים,
ובעצה אחת עם משפחת אברהמי אשר חיפשה דרך
משמעותית להנצחת זיכרו של פסקל ז"ל,
אנו רואים זאת כזכות עבורנו להתפלל בבית כנסת הקרוי על
שמו של גיבור ישראל,
אדם שהציל במו ידיו ישראלים רבים ובזכותו אנו יכולים
לחיות ולגדל את ילדינו בשלווה.

מכתבים –

הרהורים אחרי מעשה ...

פרויקט ההנצחה בראשיתו נשמע תמים ומסתורי,
והאמת זה מה שמשך אותי אליו, חובבת מסתורין מושבעת
אני.

אך במהלכו של הפרויקט הבנתי שלא מסתורין אופף את
משימת ההנצחה

אלא כבוד, רוממות ומוסר השכל.

זכיתי יחד עם הבנות היקרות להנציח דמות יקרה ועוצמתית כל
כך.

גם כעת בכותבי את המילים פעימת לב מאיצה בתוכי מתקשה
לעכל את דמותו של הלוחם האגדי –

פסקל יום טוב אברהמי.

פסקל השאיר חותם, לכל מכריו וכעת גם לנו שזכינו לפרוס
קוים לדמותו

אנו תפילה שאלבום זה יהא לכם לזיכרון מתוק,
להנצחה של דרך ולמנוח לנפש מתגעגעת.

דעו -

כי בלכתו הותיר רבים אחריו שחיו מהוים להם כעת דרך
ומטרה.

תודה על הזכות להכיר
אביטל הדסה-סטודנטית

משפחת אברהמי היקרה!

ההתרשמות האישית שלי מפרויקט

ההנצחה היתה חיובית מאוד.

היה לי מרתק, מהנה ומלמד ללמוד על

סיפור חייו של פסקל.

האיש המדהים הזה עם האופי הכל כך
מיוחד ואמיץ הדהים אותי כל פרק מחדש.

נהנתי מכל רגע במהלך הלמידה עליו.

תודה שניתנה לי הזכות להכיר אדם כזה

ולפגוש את הוריו היקרים.

מודה מאוד

ליאל עובדיה

למשפחת אברהמי האהובה והחזקה שלא נשברת כמו פסקל

נתתם לי המון השראה מכם ומבנכם, ורציתי לומר
כל הכבוד על כך שאתם משתפים ומפיצים לעולם
את סיפורו של פסקל ומשאירים אותו אתנו כדי
שנוכל לגלות איזה אדם הוא היה - כל פעם מחדש.

כל ההקרבה שפסקל עשה עבור המדינה ואת
אהבתו הבלתי מתפשרת למדינה לקחתי לי לדוגמא
אישית — כדי ללמוד לאהוב את הארץ שבה אני חיה
ולכבד אותה!

בדיוק כמו פסקל

אני מאחלת לכם ההורים היקרים שבורא עולם
ימשיך לתת לכם כוחות.

אנחנו תמיד אתכם ופסקל תמיד ישאר גיבור
באהבה אודליה גולד